

— Не стрѣляй.... събуди генералътъ.... Турцитѣ излизатъ отъ своитѣ траншеи, нареждатъ са....

— На орѣжии! искряска отзадъ.

Обръщамъ са, Скобелевъ вече на брустверътъ.

— На орѣжии, дѣтца!.... На брустверътъ.... Да са снематъ секретитѣ.

Прѣзъ стѣнътъ си генералътъ зачулъ шумолението, събудилъ са, на время схванѣлъ послѣдната фраза на солдатинѣтъ, който прѣдаваше свѣденіето за движението на турцитѣ.

На минутата търгхране, събудившитѣ са солдати застанѣхъ на банкетътъ и са заловихъ за пушкитѣ. Главитѣ имъ надъ гребенътъ на бруствера. Като че въ магьосанио царство, всичко са разбуди въ една минута.

## XVIII.

— Азъ знаяхъ че днесъ ще има атака, шѣпне Скобелевъ.

— Глѣдайте братя, юнашки да стоите! Дочаквай го на близко разстояние, гърми по командата. Господа офицери, при частитѣ си....

Вмѣкне ли са неприятелътъ на брустверътъ, почнувайте съ щикове! Е, какъ ти ще го поерѣщнешъ? обръща са генералътъ къмъ единъ новобранецъ.

— А нѣ! и този показа отъ долу на горѣ съ щикътъ.

— Молодецъ.... При това азъ са страхувамъ, че турцитѣ могатъ да са проврѣтъ нѣгдѣ, говоряхе генералътъ на Куропаткина. — Разумѣва са, ний ще ги изгонимъ, но за половина часъ тѣ ще направятъ крамола. Да са доближатъ резервитѣ.

Още нѣколко минути и като че оживѣхъ надолечъ. Всичко което наирѣдъ бѣше потънало въ мъртво мълчание, загърмя отъ гърмежи. Турцитѣ показахъ себе си. По свойственната имъ маниера, тѣ и сега приближавахъ стрѣляющи.

— Колко сѣ тѣ?....

— По линията на огньтъ трѣба да опрѣдѣлимъ, и Скобелевъ разглѣдва таборитѣ, стоящъ на брустверътъ.

Отпрѣдъ въ тъмнината са дими линията на зловѣщитѣ пушечни огневе. На единъ веретъ поне тѣ сѣ растегнѣти. Изъ гѣстотата на огньтъ е видно, че и въ дълбочината